

Maragall i de Blasio: La política com a servei

El primer dia de l'any, a Nova York, el nou alcalde de la ciutat, Bill de Blasio, pronunciava el seu [discurs](#) d'acceptació del càrrec. En ell, feia una defensa aferrissada de la idea del progrés social com a element que configura els grans somnis dels novaiorquesos, que no han de ser un luxe reservat per a uns pocs privilegiats, sinó la força que hi ha darrera de cada comunitat i barri. L'espurna que encén la determinació indestructible de fer tot el possible per assegurar que cada nena i cada nen -sense importar l'idioma que parlin, quina línia de metro utilitzen o a quin barri anomenen llar- tingui l'oportunitat de tenir una vida plena.

De Blasio parla de la crisi que pateixen els seus ciutadans, però no de l'econòmica, sinó de la crisi de desigualtat que impregna les vides diàries dels seus veïns, que no se'n surten, que veuen com perden oportunitats dia a dia. No és una crisi que surti als mitjans de comunicació, sinó més aviat silenciosa, però que existeix i cada dia es fa més gran. I proposa idees: llei sanitària, llei per a crear habitatges assequibles, i un petit impost pels grans rics de la ciutat, que permetrà crear milers d'activitats extra-escolars pels nens. Com bé diu: *"No demanem més als rics per a castigar l'èxit, sinó per a crear més històries d'èxit"*. L'objectiu és reconstruir les comunitats de baix a dalt, [escoltant als veïns](#), ajudant-los en les seves necessitats, barri a barri, tots per igual. Perquè lluitar contra la desigualtat és honorar els valors comuns i ens enforteix com a ciutat.

Quelcom semblant, fa ja 31 anys, el 2 de desembre de 1982, el nou alcalde de la ciutat de Barcelona, Pasqual Maragall, deia en el seu [discurs](#) d'acceptació del càrrec: *"Hem de prestigiar l'Ajuntament com a conjunt de serveis*

públics, com a col·lectiu de persones al servei de la ciutat". Una de les seves primeres propostes era descentralitzar l'Ajuntament per a donar veu als veïns. També al seu [discurs](#) d'investidura com a President de la Generalitat al 2003, Maragall parlava de "la il·lusió de fer de Catalunya un país de referència en polítiques socials d'habitatge, educació, salut, seguretat. [...] Ens uneix, en definitiva, la passió de posar-nos al servei de la ciutadania catalana per treballar amb empenta, amb il·lusió i amb rigor pel progrés democràtic, nacional, econòmic i social del nostre país".

L'ideal de la millora de les condicions de vida dels ciutadans de Barcelona ha de ser [la prioritat de la política](#) municipal. [Serà, doncs, la meva](#). No hi ha res que faci sentir més orgull als ciutadans que viure en una ciutat que amb la seva política contribueix a millorar la seva vida diària. No hem d'estar només orgullosos de ser barcelonins, sinó de veure com ser ciutadans d'aquesta gran ciutat ens permet progressar. Lluitarem per millorar el progrés dels barcelonins, per acabar amb la [silenciosa crisi de la desigualtat](#), per combatre la Barcelona a dues velocitats o la Barcelona dual.

Hi havia alternativa fa 31 anys, [hi ha alternativa ara](#). Som-hi!